

Petőfi-telep

Szétköltöttünk.
Valami kezdődjön el,
ha nem is köztünk.
Hajnalban szedem a szedret.
Most hozod el a dolgaimat:
apám permetezőjét meg a két ládát,
amiben a csirkéket szoktam hordani.
A műanyag gyümölcstároló dobozt
a pókhálós szedrekkkel odaadom.
Megköszönöd.

Közösül az ágyék, külön áll az ágy.

Rögtön jövök!

Igen, be kéne fordulnom most ezen a sarkon.
Láthatóvá válna a Temze egy pillanatra,
tudom, már nem dolgozol ott,
én meg nem vagyok ösztöndíjas,
de mégis, ha befordulok, te ott állsz
a Tower felőli oldalon, elképesztően szép vagy,
alig merlek nézni, vagy csak valahogy bután, és félbehagyom,
ezt valaki talán érti, befordulok mégis, lecsap az autó,
saras lesz a farmernadrágom, egy konténerszállító túlkölni kezd,

bereped a szám, csípi a sebet a nyál, le van az is szarva,
olyan vagy, mintha csak a Duna-parton állnál,
olyan természetes és laza, én mégis felveszem
az akciós napszemüvegem, és te befordulsz
a következőn majd balra, rögtön jövök,
zöldségesboltot nyitok,
kilenc kilencven lesz az alma.